

ki mu je onemogočil napredovanje. Drugič je poskusil med 14. in 15. septembrom. Startal je v sredo popoldne in je v četrtek prišel do svoje najvišje točke 8750 metrov. Ker se mu je iztek čas, se je naslednji dan vrnil v bazni tabor »zelo izčrpan«, kot so povedali drugi.

Vendar je kmalu prišel k sebi in je bil pripravljen ponovno poskusiti. Končno plezanje je začel 25. septembra zvečer, na naporno pot pa je odšel brez dodatnega kisika in popolnoma sam. Dne 26. septembra je prišel na vrh Mount Everesta — v 22 urah in pol, in tako je bila končana prva »dirka« v enem dnevu iz baznega tabora na vrh. Vendar so ob tem nepalski

uradni krogi pripomnili, da je Battardu pripravilo pot osem nepalskih Šerp.

Marc Battard je dosegel rekord, vsekakor pa je poleg tega treba občudovati (če nič drugega) njegovo stabilnost, telesno in duševno, da je vedno znova in znova poskušal priti na vrh v času, ki si ga je zastavil.

Do takrat je bil najhitrejši čas, ko je človek priplezal na vrh Mount Everesta, dosežen 31. avgusta 1986. Takratni rekord sta dosegla švicarska alpinista Erhard Loretan in Jean Troillet, ko sta s severne, tibetanske strani prišla h kitajski piramidi v 40 urah, v ta čas pa je všteti tudi njunih osem ur spanja.

MEDNARODNI FESTIVAL GORNIŠKEGA FILMA V BANFFU (KANADA)

TRENTO IMA MOČNO KONKURENCO

NUŠA PODOBNIK

Ob lanskoletnem mednarodnem festivalu gorniškega filma v Banffu so organizatorji zapisali, da je ta prireditev le ena od številnih podobnih, ki se vsako leto vrstijo po vsem svetu. In takoj nato so še sami sebi postavili vprašanje: »Kje je Banffu mesto?«

S svojimi trinajstletnimi izkušnjami je med najstarejšimi takimi festivali na svetu, obenem pa je kot tridnevna prireditev tudi med najkrajšimi. Pa vendar se lahko pohvali z več kot 5000 gledalci in obiskovalci prireditve in še s kakšnimi 1000 več, ko se z izbranim programom predstavi po Kanadi.

V ZAČETKU JE BILA ZABAVA

Če pogledamo na začetek festivala, se moramo vrniti v leto 1976, ko so konec oktobra predstavniki Kanadskega alpinističnega kluba in banffske šole za urejanje okolja pripravili prvo predstavitev gorniškega filma. Vse skupaj je bila bolj zabava, kot sami zdaj priznavajo. Uspelo jim je zbrati deset alpinističnih filmov, posnetih na različnih koncih sveta, jih oblikovati v zanimiv filmski večer, ki si ga je ogledalo približno 500 obiskovalcev — in festival je bil rojen!

Že od začetka je bil cilj organizatorjev, da vsako leto zberejo najboljše gorniške filme, ki bodo na svoj način pomagali k razvoju tega filmskega žanra in seveda tudi te športne zvrsti. Zdelo se je, da za tako prireditev ni primernejšega kraja kot je Banff, prav gotovo tudi zaradi okolice, ki s svojo alpsko atmosfero daje dodaten čar prireditvi. Upali pa so tudi, da bo z leti festival dosegel, nekoč pa tudi presegel prireditev v italijanskem Trentu.

Prvi uspeh in navdušenje gledalcev sta bila za organizatorje spodbuda, da so naslednje leto v začetku novembra pripravili festival že drugič in ga razglasili za tekmovalnega. Pripravili so nagrade za najboljši film festivala, za najboljši gorniški film, za najboljši film o varovanju okolja, pa najboljši kanadski film in čisto na koncu še nagrado za film, ki bo najbolje obravnaval in prikazal zgodovino gornišstva.

Takile lepaki so letos vabili gledalce na festival v Banffu

Prejeli so 18 filmov iz Kanade, Švice in ZDA in jih sedem izbrali za tekmovalni program, tem pa dodali še tri, ki so izstopali po svoji kvaliteti.

Tretje leto so festivalsko dogajanje spremenili v dvodnevni filmski praznik, katerega častni gost je bil Budge Crawley, ki je predstavil svojega »oskarjevca« — Mož, ki se je spustil z Everesta («The man who skied down Everest»). Vsega skupaj so prejeli 15 filmov, ki si jih je ogledalo več kot 1000 ljudi.

PRAZNIK GORNIŠTVA

Ob 4. festivalu so oblikovalci filmskega programa dodali še nekaj kategorij in povečali število nagrad; s tem so dosegli večjo pestrost in tudi prireditev je postala zanimivejša za producente. Odločili so se, da bodo v prihodnje nagrade podelili tudi najboljšemu propagandnemu filmu in filmu, ki najbolje prikaže oziroma predstavi različne športe v gorah.

Zanimanje za festival je iz leta v leto narasčalo in pred dvema letoma je bilo obiskovalcev že več kot 4000, število prijavljenih filmov pa je bilo med 60 in 90. Nagradam so se pridružile še denarne in tako je postal festival privlačen tudi za najbolj znane in zahtevne svetovne producente.

Vse številnejšim obiskovalcem in producentom so se v zadnjih letih pridružili tudi režiserji, filmski kritiki, novinarji, športniki in drugi filmski delavci, saj je festival postal odlična priložnost za izmenjavo idej in sklepanje dogovorov za bodoče filmske projekte.

Da bi bilo zanimanje še večje, obisk še

številnejši, odmevnost v svetu pa še boljša, so organizatorji pripravili oz. med festivalne prireditve vključili še sejum gorniške opreme, seminarje o filmanju ekstremnega plezanja, o gorniški fotografiji, o plezalni etiki, novinarstvu, varovanju v gorah in varovanju gora... Temu so letos dodali še športni dogodek — pripravili so prvo odprto prvenstvo Kanade v plezanju. Vsa stvar se je dogajala na umetno postavljeni steni, na kateri se je pomerilo 40 plezalcev in 20 plezalk iz Kanade, ZDA, Avstralije in Zahodne Nemčije.

Ob vseh spremljajočih dogodkih organizatorji zagotavljajo, da so filmi prav gotovo še vedno glavna privlačnost tridnevne prireditve in končujejo z besedami, da je to dogodek, ki so si ga ljubitelji gora že zapisali v svoj koledar prireditev za naslednje leto.

NAGRADE

Preden si ogledamo lanskoletne nagradenice, pogledajmo, kdo se je največkrat vpisal na seznam prejemnikov nagrad. Najuspešnejši državi sta Velika Britanija (omenimo samo filme Duh Kosi, Eiger in From the ocean to the sky) in ZDA (s filmi El Capitan, Up, Coors International Bicycle Classic), po enkrat pa je to uspelo tudi Kanadčanom, Čehom in Francozom.

Lanski veliki zmagovalec festivala je Gerhard Baur iz Zahodne Nemčije s svojim filmom Severna stena Grandes Jorasses (The Grandes Jorasses Northface), ki je pred tem že dobil nagrado lani v Trentu. Med ostalimi dobitniki nagrad so ponovno Kanadčani, Američani, Francozi in Angličani.

S psom na Mont Blanc

Gotovo je med planinci kaj takih, ki peljejo svojega psa v hribe ali pa bi to vsaj radi storili. Kot piše eden od bralcev v glasilu Švicarske planinske zveze Alp, spremlja njega in njegovo planinsko družino njegov pes že od svojih pasjih mladih nog na turah. Mož pravi, da se je njegov pes po začetnem strahu v prav kratkem času prelevil v pravega alpinističnega psa in brez težav premaga tudi težavna mesta brez pomoči, utruditi pa ga ne morejo niti 18-urne ture.

»Kot krono njegovega planinskega pasjega življenja smo sklenili, da ga to poletje vzamemo s seboj na turo na Mont Blanc. Vedeli smo, da je bil na vrhu te gore prvi pes pred približno 90 leti, da mu je bilo ime Cingel, da je bil takrat star osem let in da je bil nedoločljive alpske mešane pasme (enako kot naš),« piše ta Švicar. »Ko se je z vrha vrnil v dolino, so ga sprejeli za častnega člana v Švicarsko planinsko zvezo (SAC). Ni pa nam znano, če so bili od takrat na najvišji točki Evrope še drugi psi.«

Bralec revije Alp nadaljuje: »Veterinar nam ni mogel dati nobenega izčrpnega nasveta, če bi pes na primer lahko zbolel za višinsko boleznijo. Kljub tej negotovosti smo sklenili tvegati, saj bi se na koncu koncev lahko

vsak trenutek vrnili, če bi bilo kaj zares hudo narobe. Vzpon in sestop smo morali opraviti v enem dnevu, kajti v planinski koči s psom, ki je sedaj star enajst let, seveda nismo smeli prenočevati, ker je to najstrožje prepovedano. Kljub naporom je naš pes to veleturo suvereno opravil, ne da bi bilo na njem opaziti znakov utrujenosti (česar za dvo-nožce ni bilo mogoče trditi), predvsem pa ni imel nikakršnih težav z višino. Tudi snežne slepote ni dobil.«

Ni znano, ali bo švicarska planinska zveza tudi tega psa sprejela med svoje častne člane. Njegov gospodar bi to vsekakor iz srca želel.

Izprašana gorska vodnica

Gudrun Weikertovi je vendarle uspelo. Opravila je vse izpite, zadostila vsem zahtevam, ki niso majhne, obiskala vsa potrebna predavanja, ki jih ni bilo malo — in tako je ta diplomirana profesorica telovadbe iz Geretsrieda postala prva gorska vodnica v Zvezni republiki Nemčiji. Hkrati je ena od redkih žensk, ki so na svetu »diplomirale« iz gorskega vodništva, in postala poklicna gorska vodnica.